

DECIZIE

13 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Vladimir Timofti,
Judecători – Anatolie Țurcan și Elena Cobzac,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Harunjen Artur în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 iunie 2019, în cauza penală în privința lui

Vasilașco Lilian xxxxx, născut la xxxxx,
originar și domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 03.08.2017 - 02.03.2018;

Instanță de apel: 26.03.2018 - 13.07.2018;

Instanță de recurs: 14.09.2018 - 11.12.2018;

Instanță de apel: 17.01.2019 - 19.06.2019;

Instanță de recurs: 30.08.2019 - 13.11.2019.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Edineț sediul Central din 02 martie 2018, Vasilașco Lilian a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Vasilașco Lilian a fost condamnat în baza art.264 alin.(4) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 1 an.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Vasilașco Lilian, la 20 iunie 2017, aproximativ la ora 23:25, fiind în stare de ebrietate alcoolică și fără a deține permis de conducere, în timp ce conducea motocicleta de model „Victad VT 150-3” cu n/î xxxxx pe traseul central din s. Cepeleuți, r-nul Edineț, avându-l în calitate de pasager pe Gaina Alexandru, deplasându-se cu o viteză de aproximativ 70-80 km/h, ignorând cerințele pct.45 subpct.(1), 47 din Regulamentul circulației rutiere, nu s-a isprăvit cu conducerea motocicletei, a derapat de pe traseu în partea stângă, tamponându-se într-un pilon, în urma cărui fapt părții vătămate Gaina Alexandru, conform raportului de expertiză medico-

legală nr.120/D din 20.07.2017, i-a fost cauzată vătămare corporală gravă, periculoasă pentru viață sub formă de ruptura splinei.

2.1. Totodată, de către organul de urmărire penală Vasilașco Lilian a fost pus sub învinuire că, la 20 iunie 2017, aproximativ la ora 23:25, având scopul nerespectării interdicției impuse conducătorilor mijloacelor de transport să conducă în stare de ebrietate, reglementată de legislația în vigoare, deținând permis de conducere, fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fapt demonstrat în urma testării alcooloscopice cu alcotestul „Drager”, potrivit cărui concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat era de 0,58 mg./l, ce conform art.134¹² Cod penal constituie stare de ebrietate cu grad avansat, fără a deține permis de conducere, a condus motocicletă de model „Victad VT 150-3”, n/î xxxxx, prin s. Cepeleuți, r-nul Edineț.

3. Procurorul a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vasilașco Lilian să fie condamnat în baza:

- art.264¹ alin.(4) Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis;

- art.264 alin.(4) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 ani.

În temeiul art.84 Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa definitivă 4 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 ani.

De asemenea, de la inculpat să fie încasate în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 704,72 lei.

Apelantul a invocat că, prima instanță incorect a ajuns la concluzia achitării inculpatului de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, odată ce vinovăția lui, pe ambele capete de acuzare, se dovedește prin probele administrate la caz, care însă nu au fost apreciate de instanță potrivit dispozițiilor art.101 Cod de procedură penală.

Faptul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate, a fost constatat prin însuși declarațiile inculpatului, cât și a părții vătămate Gaina Alexandru.

La fel, instanța nu a ținut cont că infracțiunea incriminată în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal este una formală și se consideră consumată din momentul efectuării conducerii mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Totodată, dispunând ca pedeapsa stabilită inculpatului în baza art.264 alin.(4) Cod penal, să fie suspendată condiționat pe o perioadă de probațiune, instanța a omis că acesta a comis fapta aflându-se în stare de ebrietate și infracțiunea dată face parte din categoria celor grave.

Astfel, chiar în prezența circumstanțelor atenuante invocate de partea apărării și reținute de instanță, pedeapsa stabilită este una prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii

săvârșite, ce nu va atinge scopul pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, preveniri săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

La fel, prima instanță neîntemeiat a respins cererea de încasare a cheltuielilor de judecată în sumă de 704,72 lei, or, potrivit art.229 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga inculpatul să recupereze cheltuielile judiciare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 iulie 2018, a fost admis apelul, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vasilașco Lilian a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art.264 alin.(4) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschi, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani;

- art.264¹ alin.(4) Cod penal, la 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 4 ani 2 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 4 ani.

Conform art.90¹ alin.(1) Cod penal, s-a dispus suspendarea parțială a executării pedepsei închisorii pe termen de 2 ani 1 lună, pe o perioadă de probațiune de 2 ani, care va fi calculată după executarea reală a pedepsei închisorii de 2 ani 1 lună în penitenciar de tip semiînchis, după epuizarea căilor ordinare de atac.

În rest, dispozițiile sentinței cu privire la corpurile delictelor și cheltuielile judiciare, au fost menținute.

5. Inculpatul Vasilașco Lilian, în temeiul art.427 alin.(1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare din motiv că faptele nu întrunesc elementele infracțiunilor.

6. Asupra recursului declarat de inculpat a prezentat referință procurorul, care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 decembrie 2018, a fost admis recursul, casată total decizia și dispusă rejudicarea cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției sale, instanța de recurs a indicat că, potrivit descriptivului și dispozitivului sentinței, instanța:

a) a concluzionat că circumstanțele incriminate inculpatului în rechizitoriu pe art.264¹ alin.(4) Cod penal sunt absorbite de dispoziția art.264 alin.(4) Cod penal și a constatat aceste fapte ca fiind dovedite. Totodată, în dispozitiv, în mod divergent, inculpatul a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute la art.264¹ alin.(4) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii;

b) a conchis în descriptiv că: „*Solicitarea acuzatorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare în sumă de 704,72 lei este eronată și nu va fi admisă, deoarece sarcina probațiunii este pusă în seama organului de urmărire penală*”. În același timp, în dispozitiv lipsește cu desăvârșire soluția în aspectul vizat.

În continuare, instanța de recurs ordinar a indicat că, conform descriptivului și dispozitivului deciziei atacate, corect rejudecând cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, instanța de apel:

a) nu a desființat sentința total, menținând parțial o sentință nemotivată și neîntemeiată legal. Or, a indicat divergent în descriptiv că: „*se impune admiterea apelului, cu dispunerea anulării sentinței și condamnării inculpatului pe ambele capete de acuzare, cu stabilirea pedepsei penale pentru concurs de infracțiuni în limita solicitată de apelant, prin excluderea suspendării ei condiționate, păstrând neschimbate dispozițiile cu privire la cheltuielile de judecată și corpurile delict*”, dar în dispozitiv, neclar și contrazicându-se a dispus: „*casează sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță... În rest, dispozițiile sentinței cu privire la corpurile delict și cheltuieli judiciare, se păstrează fără modificări*”;

b) nu a apreciat ordonanța procurorului de modificare a învinuirii din 06 iunie 2018, adoptată în cadrul judecării apelului, în raport cu prescripțiile din art.326 alin.(1) Cod de procedură penală, enunțate supra;

c) a depășit limitele învinuirii formulate, or, indicând că: „*fără cunoașterea Regulamentului circulației rutiere și deprinderii de a conduce motocicletă cu capacitatea cilindrică de 1,5 m³, pentru care se impune deținerea obligatorie a permisului de conducere*”, a constatat fapte și circumstanțe agravante neinvocate în rechizitoriu;

d) a constatat neclar și divergent fapte pe art.264¹ alin.(4) Cod penal, considerate ca fiind dovedite, că: „*Tot el, la 20 iunie 2017, orele 23:25, în scopul nerespectării interdicției impuse conducătorilor mijloacelor de transport de a conduce în stare de ebrietate, ce este reglementată de legislația în vigoare, deținând permis de conducere și fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fapt demonstrat în urma testării alcooloscopice cu alcotestul „Drager”, potrivit cărui concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat era de 0,58 mg./l, ceea ce conform art.134¹² Cod penal constituie stare de ebrietate cu grad avansat, fără deținerea permisului de conducere, a condus motocicletă „Victad VT 150-3”, n/î xxxxx, prin localitatea Cepeleuți, r-nul Edineț. Acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și nu deține permis de conducere*”.

8. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 iunie 2019, a fost admis apelul, casată parțial sentința în partea achitării și stabilirii pedepsei, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a fost încetat procesul penal în privința lui Vasilașco Lilian privind comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, din motiv că există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală.

Au fost excluse prevederile art.90 Cod penal aplicate față de inculpatul Vasilașco Lilian recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(4) Cod penal,

Solicitarea procurorului privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în sumă de 704,72 lei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

8.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, analizând actul de învinuire prima instanță incorect a ajuns la concluzia privind achitarea lui Vasilașco Lilian de sub învinuirea adusă pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal.

Analizând conținutul sentinței, instanța de apel a ajuns la concluzia că, prima instanță a emis o hotărâre contradictorie, deoarece pentru aceeași faptă comisă de Vasilașco Lilian a primit două soluții diferite, și anume de condamnare și de achitare.

Astfel, instanța de apel ținând cont de faptul că, prima instanță a emis o hotărâre de achitare pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art.264¹ alin.(4) Cod penal și de condamnare pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art.264 alin.(4) Cod penal, care sunt norme penale diferite, a ajuns la concluzia că este inadmisibil primirea unei hotărâri de achitare pentru conducerea mijlocului de transport de către Vasilașco Lilian la data de 20 iunie 2017 ora 23:25 în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, după care tot prima instanță emite o altă hotărâre de condamnare a acestuia pentru aceleași circumstanțe și anume de conducere a mijlocului de transport la data de 20 iunie 2017 ora 23:25 în stare de ebrietate cu grad avansat care este parte componentă a infracțiunii prevăzute la art.264 alin.(4) Cod penal.

Astfel, cu trimitere la prevederile art.art.391 alin.(1) pct.6), 275 pct.9), 332 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat corectă poziția acuzării privind încetarea procesului penal pornit pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal în privința lui Vasilașco Lilian, deoarece în privința acestuia există o cauză penală pornită pentru comiterea infracțiunii prevăzută de art.264 alin.(4) Cod penal pentru care starea de ebrietate a conducătorului mijlocului de transport este parte componentă a infracțiunii și în situația dată nu necesită o încadrare juridică separată a acțiunilor comise de Vasilașco Lilian la o altă normă penală cum este art.264¹ alin.(4) Cod penal.

8.2. În continuare, instanța de apel a ajuns la concluzia că, prima instanță contrar circumstanțelor cauzei a dispus suspendarea executării pedepsei sub formă de închisoare stabilită lui Vasilașco Lilian, or, aceasta eronat a admis invocările părții apărării privind aplicarea inculpatului a unei pedepse sub formă de închisoare cu aplicarea art.90 Cod penal, deoarece în cazul în care inculpatul, fiind în stare de ebrietate, a comis o infracțiune gravă și chiar și în prezența circumstanțelor atenuante reținute de instanță, și anume, recunoașterea vinovăției, căința sinceră, comiterea infracțiunii din imprudență, lipsa pretențiilor de ordin material și moral din partea părții vătămate, aplicarea suspendării condiționale a executării pedepsei închisorii, reprezintă o soluție de pedeapsă penală mult prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii

săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Chiar din conținutul art.90 Cod penal, se stabilește, că suspendarea condiționată a executării pedepsei se dispune de instanța de judecată ținând cont de circumstanțele cauzei și persoana inculpatului, dacă nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa închisorii, însă circumstanțele cauzei impun necesitatea executării reale a pedepsei, altfel pedeapsa penală nu-și va atinge scopul prevăzut la art.61 Cod penal, atât corectarea inculpatului, cât și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și din partea altor persoane.

Prima instanță la stabilirea pedepsei sub formă de închisoare a ținut cont de un șir de circumstanțe atenuante care au făcut, ca instanța să reducă pedeapsa penală până la limita minimă de 4 ani închisoare, însă în cadrul procesului penal nu au fost stabilite alte circumstanțe care pot fi reținute de instanță la aplicare art.90 Cod penal, or, comiterea infracțiunii în stare de ebrietate exclude toate posibilitățile reale de a merge pe calea corijării a inculpatului, mai mult nu-și va atinge scopul de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni și din partea altor persoane.

8.3. Totodată, instanța de apel a respins ca nefondate solicitările procurorului privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor pentru efectuarea acțiunilor procesuale și cu trimitere la prevederile art.227 alin.(2) pct.1) Cod de procedură penală, a indicat că, această normă procesuală stabilește cercul de persoane care au dreptul la compensarea cheltuielilor de judecată din care fac parte experții și specialiștii, însă din materialele cauzei, instanța de apel nu a stabilit careva cheltuieli suportate de o astfel de categorie de persoane.

Deci, prima instanță corect nu a încasat de la Vasilașco Lilian în beneficiul statului cheltuielile pentru efectuarea acțiunilor procesuale în sumă de 704,72 lei.

Respectiva concluzie se întemeiază și pe dispozițiile art.143 alin.(1) pct.2), (2) Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel a notat că, prin Legea nr.316 din 22.12.2017 în vigoare din 09.02.2018 alin.(2) art.143 Cod de procedură penală, a fost abrogat și la momentul examinării cauzei penale nu este aplicabil în procesul penal acest aliniat, însă norma dată este aplicabilă cazului, deoarece raportul de expertiză fiind o acțiune procesuală a fost efectuată până la abrogarea acestei norme procesuale și anume la data de 20 iulie 2017 (f.d.61), respectiv cheltuielile suportate pentru întocmirea rapoartelor de expertiză pe cauza dată până la data de 09.02.2018 urmează a fi trecută în contul statului.

9. Avocatul Harunjen Artur în numele inculpatului, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia, solicitând casarea parțială a acesteia, în partea excluderii prevederilor art.90 Cod penal, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care lui Vasilașco Lilian recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa 4 ani închisoare, să fie dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei, potrivit art.90 Cod penal, pentru perioada de probațiune de 3 ani.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, instanța de apel neîntemeiat a

dispus excluderea prevederilor art.90 Cod penal, or, deși instanța a reținut prezența circumstanțelor atenuante, și anume - recunoașterea vinovăției, căința sinceră, comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni din imprudență, lipsa pretențiilor de ordin material și moral din partea părții vătămate, lipsa antecedentelor penale, angajarea inculpatului în câmpul muncii, caracterizarea pozitivă a inculpatului la locul de domiciliu și la locul de muncă, aceasta a statuat în mod eronat și neîntemeiat faptul, că aplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii pentru inculpat, în baza art.90 Cod penal, reprezintă o soluție de pedeapsă penală mult prea blândă, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al faptei săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Astfel, accentuează avocatul că, în speță este prezentă situația comiterii de către inculpat a unei infracțiuni din imprudență, pentru care inculpatul se căiește sincer, acesta este prieten cu partea vătămată, a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune, or, partea vătămată a declarat în acest sens, că nu are careva pretenții de ordin material sau moral față de inculpat.

Potrivit art.90 Cod penal, suspendarea condiționată a executării pedepsei se dispune de instanță de judecată ținând cont de circumstanțele cauzei și persoana inculpatului, dacă nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa închisorii, or, în situația în care inculpatul a comis pentru prima oară o infracțiune imprudentă, recunoaște vinovăția și se căiește sincer în cele întâmplate, a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune, este angajat în câmpul muncii și este caracterizat pozitiv la locul de trai și la locul de muncă, lipsa pretențiilor de ordin material și moral din partea părții vătămate - toate aceste circumstanțe de fapt și de drept permit a concluziona posibilitatea corijării inculpatului în lipsa executării reale a pedepsei cu închisoarea, precum și caracterul nerațional și nejustificat al ispășirii reale a pedepsei cu închisoarea, în același moment nefiind afectate scopul stabilirii pedepsei potrivit art.61 Cod penal, atât privind corectarea inculpatului, cât și scopul de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni și din partea altor persoane, or, comiterea infracțiunii în stare de ebrietate, nu poate fi statuată de la sine drept o circumstanță de fapt, care ar exclude sau limita posibilitatea reală de a merge pe calea corijării a inculpatului sau exclude în mod categoric posibilitatea aplicării în privința inculpatului a prevederilor art.90 Cod penal.

Mai mult, condamnarea la executarea reală de către inculpat a pedepsei cu închisoarea este o soluție nerațională și reprezintă o soluție de pedeapsă mult prea aspră, inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu fapta comisă.

10. Asupra recursului declarat a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale, deoarece instanța de apel just la stabilirea pedepsei inculpatului a ținut cont de prevederile art.6, 7, 61, 76-78 Cod penal.

11. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs

este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal reține că recurentul invocă temeiul pentru recurs prevăzut la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În esență, avocatul critică decizia instanței de apel în partea stabilirii pedepsei, nefiind de acord cu excluderea prevederilor art.90 Cod penal.

În acest context, Colegiul penal menționează că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea ultimului, cât și a altor persoane.

Totodată, potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a acestuia. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

În acest context, Colegiul penal consideră, că la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art.61, 75 Cod penal, totodată ținând cont și de circumstanțele atenuante, și anume, recunoașterea vinovăției, căința sinceră, comiterea infracțiunii din imprudență, lipsa pretențiilor de ordin material și moral din partea părții vătămate, dar și că, inculpatul, fiind în stare de ebrietate, a comis o infracțiune gravă.

Totodată, instanța de apel corect a reținut că, prima instanță la stabilirea pedepsei sub formă de închisoare a ținut cont de un șir de circumstanțe atenuante care au făcut, ca instanța să reducă pedeapsa penală până la limita minimă de 4 ani închisoare.

La fel, Colegiul penal amintește că raționamentul de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal, are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi: conduita bună a infractorului; stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau pentru a repara paguba pricinuită, comportarea în cursul procesului.

Astfel, aplicarea suspendării condiționate a pedepsei nu este un drept al inculpatului, ci o prerogativă a instanței de judecată care este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde.

În acest context, instanța de recurs respinge ca fiind neîntemeiate argumentele invocate de apărarea în cererea de recurs, or, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

În consecință, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererea de recurs privind greșita individualizare a executării pedepsei nu sunt incidente cauzei deferite judecării, instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, pedeapsa aplicată inculpatului fiind individualizată corect, echitabilă și în concordanță cu scopul pedepsei penale, fapt ce determină incontestabil concluzia de inadmisibilitate a recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

12. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Harunjen Artur în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 19 iunie 2019, în cauza penală în privința lui *Vasilașco Lilian xxxxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată motivat la 12 decembrie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac